

Ariel

Wabi Daněk/Ladislav Kučera

1. Moje trenýrky pere Ariel, řek' Pepa a k pasu sáh',
[: pak gatě stáh' a prádla běl zářila v temnotách. :]
Ami Emi Ami Emi Ami
C G Ami G Ami

2. On veliký prachy si vydělal, kde my máme na to brát,
[: tak jsme ho zbili, jak si přál, ať má Ariel co prát.
:]

R: Celej den a celou noc buben se v pračce kejvá,
chceš to znát, jak prádlo prát - už jenom Ariel zbejvá,
prádlo je žlutý víc a víc, na ženu přichází krize,
řve: krucifix, to ten blbej Tix, podejte mi Weisser Riese.
A D A F#mi E A
D A F#mi E A
D A F#mi E A

2. Nám došlo to všechno teprve, když do dveří druhej den
[: vlez' Pepa s frňákem od krve, ale v prádle bílém jak
len. :]

R: Celej den a celou noc buben se v pračce kejvá,
chceš to znát, jak prádlo prát - už jenom Vizír ti zbejvá,
prádlo je žlutý víc a víc, na ženu přichází krize,
řve: krucifix, to ten blbej Tix, podejte mi nový Palmex.

Ami E Ami
*: Hop trop, Procter Gamble ...

1. Prochází se každý ráno po náměstí s láhví poloprázdnou,
v podkasané košili a kalhotách, co nemaj' dávno břink,
věší slova na háček, čeká, jestli lidi neuváznou,
a ti spěchají dál a říkají, že je to blázen, lump a flink.

2. Vídávám ho odpoledne vysedávat v parku u nádraží,
vede řeči s přáteli a z pytlíku jim sype ptačí zob,
na nikoho neštěká, neplivá a nohy nepodráží,
a přesto spousta lidí říká: kdyby tak chtěl zmizet beze
stop.

R: Dávno je zná: lidi normální, co život morální
vedou, když je někdo vidí,
dávno už zná všechny urážky, co od těch černejch sklídí
bílá vrána.

3. Má kapsy plný otázek a odpovědí na to, co nás trápí,
vypadají bláznivě, když člověk pluje plnou parou vpřed,
takže nikdo neposlouchá, pokud se sám zrovna nepotápí,
propadaje ke dnu teprv poznává, zač stál ten jeho svět.

R: Poznává sám lidi normální, co život morální
vedou, když je někdo vidí,
poznává sám všechny urážky, co od těch černejch sklídí
bílá vrána ...

1. Tak co se dělo v roce třináctým,
dvacátýho dubna, to já sakra dobře vím,
kromě krve tekla taky whisky, rum a gin,
tam u Mississippi, kde stál starej New Orleans.

R: Britskej sbor, co v Jacksonu se válí,
prej nám teď ukáže muziku,
jen to zkusil, my už jsme ho hnali
starou Mississippi rovnou dolů k Mexiku.

2. Vpředu jede nákej generál,
vypadá jak bečka piva, fousy jako král,
ten si jistě, když jde večer spát,
musí ty svý fousy vždycky do futrálu dát.

R:

3. Volá "levá-dva, a vyrovnejte řady",
rovná rudokabátníky pěkně do šiku,
tak je pošlem, když je máme tady,
starou Mississippi rovnou dolů k Mexiku.

R:

4. Teď vidím Angličany pěkně zezadu,
to mi, zdá se, spraví aspoň trochu náladu,
generál už svýho koně těžko zastaví,
snad mu tahle lekce trochu mravy napraví.

R: Volá "levá-dva" a poklusem se valí,
počkej na mě aspoň chvíli, ty můj Šemíku,
potom upad', my jsme ho zajali,
teď už měsíc sedí v New Orleansu v ajnclíku.

R:

- G C G**
 1. Od hodný tety před mnoha lety
Emi C Hmi D
 dostal jsem boty z pravé kůže,
Hmi C G
 hebký jak z mechu a pevný jak z plechu
Emi C D G
 a lehký jak lísteček planý růže.
2. Vykročil jsem v nich do nový éry,
 zahodil škrpály z minulých let,
 s rozletem orla či helikoptéry
 šel jsem v těch botách dobývat svět.
3. Prošel jsem v botách doly i hory,
 nejprve v zástupu, ale pak raději sám,
 ve světě letěly novější vzory,
 já ale byl rád, že aspoň nějaké mám.
4. Pak ale levá mě začala tlačit,
 otlak už nějakou dobu vznikal,
 přemejšlel jsem, jak to zaonačit,
 a pak jsem navštívil obuvníka.
5. Obuvník čile si nasadil brýle,
 studoval bedlivě moji nohu,
 uběhla chvíle, pak usmál se mile
 a povídá: s tímhle ti nepomohu.
6. Podle všech norem a zažitých forem
 ty boty nemají nejmenší kaz,
 houf jeho učňů mi poradil sborem:
 jdi správným směrem, a pošlapeš snáz.
7. Povídám: chlapi, tož kdo myslí hlavou,
 ten boty na míru nohou šije,
 nakopali mi levou i pravou,
 a tak jsem nechal tý anarchie.
8. Jak hrabě Peyrac pajdám se světem
 a říkám si: ševče, polib mi šos,
 až se dopajdám domů, tak poradím dětem:
 než v botách, co tlačí, bude lépe jít bos.

1. Ležím v trávě, píseň v hlavě, po nose mi leze brouk,
lechtá velmi naléhavě, což abych ho sfouk',
vdechnu, co mi plíce stačí, fouknu ze všech sil,
brouk je v trapu, píseň taky, jenom příběh zbyl o tom,
že:
2. Ležím v trávě, píseň v hlavě, po nose mi leze brouk,
lechtá velmi naléhavě, což abych ho sfouk',
vdechnu, co mi síly stačí, fouknu z plných plic,
brouk je v trapu, píseň taky, nezbylo mi nic.

Čím větší bloud, tím tvrdší pád

Wabi Daněk/Kris Kristofferson

C **E** **Ami** **F**
1. Hej, řekni mi, jak se smířit s tvou novou hrou,
C **G** **C G**
hej, co není fér, nechci hrát,
C **E** **Ami** **F**
do misek váhy skládám vinu svou i tvou,
C **G** **C**
čím větší bloud, tím tvrdší pád.

2. Jako dřív dál si lítám, věřím iluzím,
že všechno má smysl, cíl a řád,
co oči neuhlídaj', hlavu nemrzí,
čím větší bloud, tím tvrdší pád.

G **C** **F** **C**
R: Někde ve tvé budoucnosti velký bílý dům,
F **Emi** **G**
čti si, co ti na zeď zkoušel psát
C **E** **Ami** **F**
chlap, co se nevyhýbal pošetilým snům:
C **G** **C**
čím větší bloud, tím tvrdší pád.

R: Až se jednou postavíš na roztančený svět
a neuslyšíš "jistě", samé "snad",
hej, myslí na blázna, který hledal větu vět:
čím větší bloud, tím tvrdší pád,
C **E** **Ami** **F**
mysli na blázna, který našel větu vět:
C **G** **C**
čím větší bloud, tím tvrdší pád ...

Cingylyingybom

Wabi Daněk

1. Mal som dievča z Popradu, cingylyingybom,
bol som jej len po bradu, cingylyingybom,
[: keď som ju chcel pobožkať, cingylyingybom-bom-bom,
na schode som musel stáť, cingylyingybom. :]
2. Mal som dievča zo Spiša, cingylyingybom,
ta bola ešte vyššia, cingylyingybom,
[: keď som ju chcel pobožkať, cingylyingybom-bom-bom,
na stole som musel stáť, cingylyingybom. :]
3. Ej, mám dievča z Oravy, cingylyingybom,
neide mi do hlavy, cingylyingybom:
[: ako ju mám pobožkať, cingylyingybom-bom-bom,
keď tu nie sú žeriavy, cingylyingybom? :]

1. Kam se schováš, brácho, kam hlavu dáš,
až vítr a déšť, ty kapky ledový,
ti na ramenou začnou tančit čardáš,
kam hlavu dáš, hm, kam ji dáš?

R: U dobrejch lidí vždycky najdu jídla plnej stůl
nebo aspoň chléb a sůl,
postel nebo kousek místa někde v podkroví,
u dobrejch lidí vždycky najdu slovo vlídný,
tam přečkám zlý dny,
jó, tak mi brácha na otázku odpoví,
on to ví, hm, on to ví.

2. Kam se schováš, brácho, kam hlavu dáš,
až dusno a prach, to slunko srpnový
ti na ramena padne jako těžkej mrak,
co, brácho, pak, hm, co pak?

R:

3. Kam se schováš, brácho, kam hlavu dáš,
až zásluhou aut a tuzexovejch kont
ti všichni dobří lidi zmiznou jako dým,
co, brácho, s tím, hm, co s tím?

R: Dobrý lidi nejsou pára, tomu nevěřím,
že zmiznou jako dým,
že peníze je v darebáky promění,
a kdyby jednou snad, tak radši prášky pro spaní,
sladký dřímání
spánek beze snů dva metry pod zemí,
bez snění, hm ...

1. Po zádech mi stéká déšť
a ty si suchá, dívko v mercedesu,
je pátek večer, nejraděj bych
zalez' někam, kde je suchá zem,
tak ze silnice zahnu někam k lesu
a ty máš, co jsi chtěla, čert tě vem.

2. Ten pán, co drží drahej volant,
to je šance, dívko v mercedesu,
má zlatej prsten, zlatý srdce,
zlatý zuby, prostě zlatej chlap,
já mám jen to, co na zádech si nesu,
a ty máš, co jsi chtěla, tak se trap.

R: Před chvílí svět byl jenom náš,
ty kytky stále ještě kvetou,
co u silnic jsme občas nacházeli,
když hledali jsme spolu vrátka,
jimiž pátky jdou do nedělí.

3. Ta vůně ohňů ve vlasech,
ta nevyvane, dívko v mercedesu,
to nepřerazej' drahý šminky
ani parfém Chanel číslo pět,
od longdrinků a nablejskanejch plesů
tě za pár tejdnu vrátí zase zpět.

4. Až poznáš, co jsi vlastně chtěla,
vem si rtěnku, dívko v mercedesu,
slova dlouho nehledej
a na dlaň levý ruky začni psát,
ten dopis potom pošli na adresu:
patník u cesty číslo padesát.

R: Pak bude svět zas jenom náš,
vždyť ty kytky stále ještě kvetou,
co u silnic jsme spolu nacházeli,
a vím, že jednou najdem vrátka,
jimiž pátky jdou do nedělí.

- G** **Gmaj7**
 1. Včera uklízel jsem ve skříní,
G6 **Gmaj7** **D7**
 a když jsem chumáč prachu ze dna zvedal,
 znenadání našel jsem
G
 ten sešit, co jsem kdysi marně hledal,
Gmaj7
 měl desky z kůže králičí
G6 **Gmaj7** **D7**
 a místy se už moli do něj dali,
 však slabou vůni jehličí,
G
 tu ani moli z něj už nedostali.
2. Tak sedl jsem si do křesla
 a prolístoval sešit jedním dechem,
 co stránka – kousek víkendu
 vystřiženěj aparátem s měchem,
 pár fotek party drsňáků,
 co nevědí a zatím jenom tuší
 a pod krempama širáků
 jim odhodlaně odstávají uši.
- C** **Hmi** **Ami**
 R: Těm fotkám nijak neuškodil čas,
C **D** **G**
 čas inkasovat chodil kolem nás.
3. Jak listoval jsem stránkami
 a v duchu zase šlapal suchou trávou,
 nějakěj bacil toulavej
 si na svý poutí našel moji hlavu,
 tak dal jsem sešit do kapsy
 a starou tornu na záda si hodil
 a vydal jsem se přes lesy
 tam, kam jsem kdysi s touhle partou chodil.
4. Pak jsem se toulal z místa na místo
 a přirovnával je k těm starým fotkám
 a cestu střídal za cestou
 a čekal, že je na jedný zas potkám,
 zase to nekonečný bloumání
 a stovky otázek a odpovědí
 a slunce skloní hlavu do strání
 a stráně budou mít zas barvu mědi.

R:

5. Já coural mezi skalami
a tušil, že co hledám, už tu není,
Tom občas píše z Panamy
a Danny, ten se dneska znovu žení,
i ostatní už sebral čas
a jako voda obrousil jim hrany
a z velikánských balvanů
na drobný písek semlel všechny plány.

6. Pak vařil jsem si snídani
a ze sešitu přikládal jsem listy,
skončilo můj hledání,
zejtra do něj vlepím zase čistý,
teď šlapu dolů k nádraží
a lidi kolem slepí jsou a hluší,
neslyší můj zpívání
a nevidí, že odstávaj' mi uši.

R:

- Ami** **Ami⁶ Ami** **D**
 1. Zas mě to táhne o kus dál, zas nemám doma nikde stání,
Dmi E⁷ **Ami Ami⁶**
 desítky důvodů si sháním, už abych na cestu se dal.
2. Pelikán křídly zamával, vítr je příhodný a stálý,
 za námi slunce mosty pálí, tak proč bych ještě vyčkával.
- Ami** **Ami/G# Ami/G** **Ami/F#** **Emi**
 R: Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky
 sklízí,
Dmi **Emi Dmi** **E⁷**
 obrysy domů v dálce mizí, tak naposled ti zamávám
Ami
 z paluby lodi jménem Fram.
3. Dávno už vyvětral se dým mých věčných cigaret a dýmek,
 ty žiješ jenom ze vzpomínek, a já se stále nevracím.
4. Námořní mapy pokryl prach, mé knihy nikdo neutírá,
 nevíš, zda právě neumírám tam někde na ledových krách.
- R: Klenotník měsíc zavřel krám, z výkladu svoje šperky sbírá,
 chlap jen tak lehce neumírá, na modré lodi jménem Fram
 tě za pár roků vyhledám.

R: Franta má péra,
 D **E**
 A **D E**
ježiši, Franta má péra,
A **D E**
barevný péra,
 A **D E**
ježiši, Franta má péra.

1. Šel jsem v novém kvádru na trh,
 D **E**
 A **D** **E**
někdo mi ho zezadu natrh,
 D **E**
natrh mi ho hřebíkem,
 A **D** **E**
já při tom vlek pytlík s mlíkem,
 A **D** **E**
je to setsakramentský,
 A **D** **E**
v čem budu prohánět...caramba, seňority.

R:

2. Vejda do kavárny zřel jsem mloka,
jak sedě zpřima lokal moka,
měl černý kvádro s žlutými fleky,
já při tom pohledu pukal vzteky,
od těch dob, když vidím mloka,
fláknu ho pěstí do voka.

R:

3. Ráno jsem vyšel z Liberce
a už mě z toho bolí bérce,
ten kdo to tu zná, jistě uzná,
že jsou tu cesty samá džuzna,
tak šlapu od Ještědu
a jsem rád, že ještě jdu.

R:

4. Měl jsem jet hrát do Třebíče,
jenže jsem v autě zlomil klíče,
tlačit se nedá, je to těžký,
nezbývá než to dojít pěšky,
tak šlapu ku Třebíči,
no je to...prostě těžký.

R:

5. Dnes ráno u dveří mého bytu
potkal jsem na schodech vepřovou kýtu,
to ovšem zdaleka není všecko,
s tou kýtou se za šlachu vedlo plecko,
asi byl bezmasý pátek,
tak šly na procházku z jatek.

R:

6. Slyšet nás takhle José Martí,
určitě by nás líbal na rty,
probuzen písní vstal by z hrobu,
řek' by: ta piosenka zaspala dobu,
protože Franta má péra
zní líp než Guantanamera.

R:

R: Franta má péra,
jéžiši, Franta má péra,
barevný péra,
z ocasu foxteriéra.

1. S Livií slušně jsme si žili,
měli jsme v městě malej byt,
to bylo dřív, než děti odrostly
a chtěly odejít a začít po svém žít.
2. Joan a Linda žijou v Omaze,
z Joa je roztoulanej rváč,
Davyho nám vzala Korea,
dodneška ptám se, zač, a zbyl nám jenom pláč.
- R: Stářím stromy sílí
a staré řeky mají širší proud,
nám lidem roste samota,
čekání na dvě slova: helou, lidé, helou.
3. S ženou už není o čem povídat,
sedí a vidí jen svůj svět,
a všechny novinky, co zestárly,
omládnu o pár let, když ve snech přijdou zpět.
4. Dnes ráno zvonil u mě telefon,
volal můj dávnej kámoš Fitz
a hned se ptal, co prej je novýho,
povídám: vlastně nic, co jsem měl taky říct?
- R:
5. Až jednou půjdeš touhle ulicí
a potkáš smutných očí pár,
hm, netvař se, že ti to nepřijde,
řekni: dobrý den, helou, lidé, helou ...

1. Ten, kdo nezná hukot vody lopatkama vířený
jako já, jó, jako já,
kdo hudsonský slapy nezná sírou pekla šířený,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
2. Ten, kdo nepřekládál uhlí, šíf když na mělčinu vjel,
málo zná, málo zná,
ten, kdo neměl tělo ztuhlý, až se nočním chladem chvěl,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
- R: Ahoj, páru tam hoď,
ať do pekla se dříve dohrabem,
johoho, johoho.
3. Ten, kdo nezná noční zpěvy zarostenejch lodníků
jako já, jó, jako já,
ten, kdo cejtí se bejt chlapem, umí dělat rotyku,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
4. Ten, kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil,
málo zná, málo zná,
kdo necejtí hrůzu z vody, kde se málem utopil,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
- R:
5. Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad
jako já, jó, jako já,
kdo chce celý noci čuchat pekelnýho vohně smrad,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
6. Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno fuk,
kdo je sám, jó, jako já,
kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě prima kluk,
ať se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
- R: + johoho ...

- Emi A7 D**
1. Jak léta jdou, radši se nevhlížej,
Emi D#dim Emi
cos' komu dal a co teď z toho máš,
Edim D Hmi
ze záplat plášť, nohy, co neuhlídáš,
Emi (A7) A7 (D)
zas někam jdou, sám nevíš, kam.
2. Zem nad hlavou a nebe pod nohama,
jak pavouk síť své cesty proplítáš,
jdeš rovinou, myšlenky za horama,
a pak jsi tam a dál se dáš.
3. Déšť v korunách se s listím rozpovídal,
pochopit svět, jó, co bys za to dal,
hledáš ten klíč, co vše by otevíral,
klíč ke štěstí, svůj malý grál.
4. Až pochopíš a necháš účtování,
cos' komu dal a co teď z toho máš,
vezmeš svůj plášť a dáš se rosou ranní
dál jednou z cest, vždyť už to znáš.

Kluci to taky nemaj lehký (Antiptáčata)

Wabi Daněk

A

1. Na kytaru hrála a zpívala moc krásně,
že prý holky těžší to maj',
já poslouchal a koukal a říkal si: no jasně,
je to krása, ještě mi hraj,

D

a na lásku jsem myslel a na podobný věci,

A

já v hudbě jako po vodě plul,

H7

a potom mi to došlo a já jsem zařval: kecy,

E

to, co zpíváš, pravdy je půl!

D7

A

R: Víš, mužský to taky nemaj' lehký,

H7 E

kříž je občas s holkama žít,

D7

A

víš, mužský to vážně nemaj' lehký,

H7 E

A

spíš je to tak, že jsme si kvit.

2. Pak sbalili jsme bágly a vyrazili spolu
a táhli spolu hromadu let
a cejtli se vobčas na pomocnou školu,
to jak se s náma vobracel svět,
v týhle naší písni změnili jsme větu,
takže trochu jinak teď zní,
nehrajeme sami, šli jsme do duetu,
zpívá se mnou a já pak s ní, a vona zpívá:

R: Víš, mužský to vážně nemaj' lehký,
kříž je s náma holkama žít, a já na to:
víš, ale holky, ty to taky nemaj' lehký,
spíš je to tak, že jsme si kvit.

(a teď ten duet:)

D7

A

Víš, nikdo to vlastně nemá lehký,

H7 E

A

víš, asi tak musí to být.

1. Tak už to máš, Johny, skoro odbytý,
byl jsi blázen, to už dávno vím,
ve tvejch stopách leží čtyři zabitý,
za pár dní ti funus vypraví.

R: Jenom provaz a pak pokřivenej kříž,
sklenka ginu tvoje přání poslední,
já vím, že snad tomu vůbec nevěříš,
tak se teda naposledy rozhlédni.

2. Tyhle čtyři kluky míval někdo rád,
bůh ví, jak se to mohlo stát,
byl jsi brácha, Johny, teď jsi desperát,
byl jsem brácha, Johny, teď jsem jenom kat.

R:

3. Ze všech cest ti zbejvá jen ta křížová,
kámoši tě po ní odnesou,
tak se koukej skrze okna mřížová,
jak tam dole poslední dny jdou.

R:

- A**
1. Co jako kluk jsem dělat chtěl a dávno už jsem zapomněl
Hmi E A
a vzpomínka mě nijak nedojímá,
odplula dolů životem, jen touha stát se pilotem,
Hmi E A
ta zůstává, pořád ve mně dřímá.
Emi D
Starostí každý den jak máku,
H E
jen občas večer sednu za pilotní páku,
A
vario až na doraz a věž mi přeje "zlomte vaz!",
Hmi E A
my stoupáme, až nýty lítaj' z draku.
2. Výška devět tři sta pět, kurs dvěstě dvačtyřicet
a oči trochu z nevyspání pálí,
noc má barvu povidel, motory duní zpod křídel
a navigátor zvolna mapy balí.
Asi to vážně taky sbalím,
hlava už nechce vládnout mým tělem rozespalým,
žádné trosky, žádný pláč, prostě jen vypnu počítač
[: a pak se klidně do postele svalím. :]

E **E7**
R: Mávej, mávej, mávej, mávej, mávej, mávej jen,
A **E**
nic nepomůže, že tu stojíš sama skoro celej den,
H7 **A** **E** **A E**
tak jen si mávej, mávej, mávej, mávej a dávej sbohem.

A
1. Jó, nemáš, holka, páru, jakej pocit mám,
E
když prásknu do kočáru a rukou zamávám
H7
a cesta už mě zdraví a říká mi tě pic,
E **H7** **E**
tak tohle je to pravý, jó, já už nechci víc.

R:

2. Jó, prošlapaný boty, pingl, tulácká hůl
a na jazyku noty a pod pažema sůl
a cesta, která mluví a říká: jenom pluj,
a žlutý pero žlúví, jó, to je život můj.

H7 **A** **E** **A E**
R: + tak jen si mávej, mávej, mávej, mávej a dávej sbohem
...

Mírně rozhněvaný muž lehce středního věku

Wabi Daněk

G

1. Na tuhle píseň jsem se chystal dlouhé roky,
poctivě přemítal a těžce vážil slova,

Ami

pak všechno vyhodil a začal zase znova,

G

a jak čas ubíhal, tak přibývaly sloky

Ami

C

G

o dobách zápasů, žen s vlasy do pasu, výher i trapasů.

2. Jenomže život, mrcha, zavile se kření,
jedno jsi, hochu, zahnal, už tě druhé trápí,
tak, Stando, bouchni pěstí, jak to dělaj' chlapi,
i když si nemyslíš, že se tím něco změní,
jen srdce okřeje, člověk se zasměje a chvílku dobře je.

3. Sedávám v hospodě a slyším samé tlachy,
Daněk se odrodil, už nezpívá, co zpíval,
a vlastně žádnéj z nich už není to, co býval,
desky maj' sice hezký, ale maj' z nich prachy,
a to se nesluší, duši to naruší a city vysuší.

4. A tak jdu na ryby a na vodu se dívám,
říkám si: proč by ses měl, hochu, pro to věšet,
co život rozcuchal, člověk neučeše,
po svém jsem vyrůstal a po svém taky zpívám
o cestách do mládí, kouzelném kapradí, o tom, že nevadí.

5. Tak jsem si řekl: synku, nač to v sobě tlumíš,
vždyť nejde o blbinku, jde o tvoji duši,
tak zpívej, ať to slyší každý, kdo má uši,
řvi jako o život a nejlíp, jak to umíš,
nehledej symboly, jdi třeba o holi, a snad to přebolí,
Ami **C** **G**
nehledej symboly, jdi třeba o holi, a už to nebolí ...

Miserable

Wabi Daněk

R: Miserable, je to miserable, že nám pámbu vždycky vyžrat dá

F G C F G C
plnou hubou a velkou lžící každéj trabl,
C F C F C F C
je to prostě miserable, tohle každéj zná.

1. Je to stejný, ajť jseš jinoch nebo kmet,
G C
ani fousy nejsou dobrej štít,
G C
buďsi silnej, stejně nevobrátiš svět,
F C F C
časy nevrátěj' se zpět, dvacet dva nebude pět,
G C
co nám zbejvá - jdem zas pít.

R:

2. Ať jseš dlaždič anebo třeba doktor práv,
tyhle trable, ty tě neminou,
jeden je blbej, druhej zase až moc zdráv,
pídíš se za příčinou, poznáš pravdu nevinou,
je to lidský, tak se bav!

R:

3. Tak to koulej, jak ti osud poručí,
ber to s klidem, nebo budeš cvok,
každéj trabl, co ti život doručí,
to je ke krchovu krok, tak ať pění zlatej mok,
snad nám zbejvá ještě lok.

R: Miserable, je to miserable, že nám pámbu vždycky vyžrat dá

F G C F G C
plnou hubou a velkou lžící každéj trabl,
C F C F C F C F
je to prostě miserable, je to prostě miserable,
C F C F C G C
je to prostě miserable, to každéj zná.

- G C G C G**
1. Odplouvám, a za mnou přístav hoří, lodi planou,
G C G C G
odplouvám, a ostrovy se noří do vln zpět,
C C/H D G
slzy jak smůla černý z plachet kanou,
C C/H D G
počítám svoje věrný - je jich pět.
2. Oceán, a jabloňový květ se na něm zmítá,
oceán - široširý svět, co málo znám,
kormidlo držím pevně, skoro svítá,
nebudu dávat levně to, co mám.
3. Pobřeží, a pošetilost, kterou dobře cítím,
pobřeží, a dívka, již jsem kdysi trochu znal,
olejem naplň lampy, ať mi svítí,
moře je plné útesů a skal,
Ami Hmi G
když nerozsvítíš, budu bloudit dál ...

- C**
1. Slunce vstává a já musím ven,
D7
ranní káva mi voní benzínem,
G **C** **A7**
do lesa se autem vydám s celou rodinou,
D7 **G**
ať nás naše vonné luhy v náruč přivinou.
2. Naložím jen věci nezbytný,
židle, stůl, nádobí nerozbitný,
tuzexový modrý křeslo nafukovací,
jež se jistě v kempu dočká mocných ovací.
3. Určitě se večer bude konat táborák,
proto nesmím zapomenout na tranzistorák,
neboť pivo nejlíp chutná v rytmu dechovky,
ať ho piješ z flašky nebo třeba z plechovky.
4. Na čundru na čerstvým luftu roste apetit,
proto nesmím zapomenout bednu konzerv vzít,
šampaňský a kaviár a taky sardinky,
chlebičky jsou totiž chloubou naší maminky.
5. Ještě jednu velkou bombu propanbutanu,
by nám bylo večer pěkně teplo ve stanu,
televizor přenosnej a pingpongovej stůl,
kdo by tohle s sebou nevez' ... a sloky jenom půl.
6. V neděli se u potoka auto bude mýt,
proto nesmím zapomenout autobalzám vzít,
ještě bednu vercajku, a teď už můžem jet,
D7 **G** **C**
my jsme trampí motoroví, náš je celej svět!

1. Kdysi u silnice stával, deku do půl zad,
ať si mával, jak si mával, nechtěli ho brát,
nikdy Kerouaca nečet' a neznal třetí proud,
přesto býval spolu s Deanem každéj víkend on the road.

2. Nikdy neměl ani zdání, jak se hrával bop,
měl jen slinu na toulání a překážel mu strop,
životem na plný pecky a neubírat plyn,
tuhle víru na svý pouti vždycky vzýval Sal i Dean.

R: Tak mi řekni, na co vlastně mám
moudrosti vyčtený z knížek,
co je dobrý, na to přijdu sám,
co je špatný, za tím křížek udělám.

3. Tohle na cestě mi říkal, já ho jednou vzal,
potom zavolal jen "díky" a já frčel dál,
od těch dob jsem vždycky hlídal, ať kamkoliv jsem jel,
nestojí-li u patníku se svou vírou Dean a Sal.

4. Vždycky u silnice stával, vlasy do půl zad,
ať si mával, jak si mával, nechtěli ho brát,
nikdy tuhle knížku nečet' a neznal třetí proud,
přesto býval spolu s Deanem každéj víkend on the road,
on the road ...

- G**
1. [: Navařila škvařenky
A⁷ **D**
pro ogary z Jasénky :]
G **C** **D** **G**
[: Aj, Bože, Bože, jak je nám tu při vínečku dobře :]
2. Navařila kyselice pro ogary z Jasenice...
3. Navařila zemňáků pro ogary z Horňáků...
4. Navařila slivovice pro ogary z Vizovice...
5. Navařila psí hlavy pro ogary z Jihlavy...
6. Navařila trs trávy pro ogary z Ostravy...
7. Navařila otruby pro ogary z Poruby...
8. Navařila hrst kmína pro ogary ze Zlína...
9. Navařila lanýže pro ogary z Paříže...
10. Navařila osla pro ogary z Osla...
11. Navařila burizony pro ogary z Arizony...
12. Navařila sajrajtu pro ogary z Kuvajtu...
13. Navařila čaj vanu pro ogary z Tchajwanu...
14. Navařila kýbl hrachu pro ogary z Karabachu...
15. Navařila dřeva z topola pro ogary z Sevastopola...
16. Navařila kladivo sto kusů
pro ogary, co z Vladivostoku sú...
17. Navařila roupy, hlísty pro ogary komunisty...
18. Navařila jogurtu nad kahanem
pro ogary z Frankfurtu nad Mohanem...

- A** **E**
 1. Napůl jako hrou a napolovic vážně,
D **A**
 čerstvou maturitou zmužnělý,
E
 chtěl jsi dobýt svět, a svět se tvářil vlažně
D **A E**
 na tvý bubnování nesmělý,
A **E**
 hlavu plnou věd a nadějí svý mámy,
G **D** **A E**
 zkoušky přijímací, potom pád,
A **E**
 znalosti jsi měl, cos' neměl, byli známí,
D **A**
 takže litujeme, za rok snad,
Hmi **F#+** **Hmi7** **E** **A**
 a tehdy poprvé jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
2. Pomalu šel rok, a zase stejná škola,
 čekáš předvolání každěj den,
 předvolání máš, a na něm: vlast tě volá,
 takže za dva roky s úsměvem,
 dva roky vzal čert, a za nějakej týden
 stojíš na radnici s holčkou svou,
 bylo to s ní fajn, tys věřil, že to vyjde,
 kde tvý nebetyčný plány jsou,
 a tehdy podruhé jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
3. Neměli jste byt a vlastně ani prachy,
 prej, že ve dvou se to táhne líp,
 jenže už jste tři, a máma s dvěma bráchy,
 starej dvoupokoják - špatnej vtíp,
 tak jste žili rok v tý supertěsný kleci,
 vzteky vysušení jako troud,
 potom jeden den si žena vzala věci,
 další připomínky řešil soud,
 a tehdy potřetí jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
4. Už jsi dlouho sám a věci, co se stanou,
 se tě nedotýkaj', byl jsi bit,
 všechno už jsi vzdal a postavil se stranou,
 vzal sis dovolenou, chceš mít klid,
 osamělý dům u rychlíkové trati,
 oči za záclonou zapranou,
 vlaky jedou dál a málokdy se vrátí,
 život nemá brzdu záchrannou,
 tak řekni, sakra, to svý nevdí, zase bude líp.

Outsider waltz

Wabi Daněk

- G (A, C)** **Hmi (C#mi, Emi)**
1. Dnes ráno, když bylo půl, při pravidelný hygieně
Ami (Hmi, Dmi) **C (D, F)** **D (E, G)**
poklesls' hodně v ceně, když jsi zahlíd' svůj zjev,
Ami (Hmi, Dmi) **D (E, G)** **G (A, C)** **Emi (F#mi,**
Ami)
už nejsi, co jsi býval, tu tvář nespraví ti masáž,
Ami (Hmi, Dmi) **D (E, G)** **G (A, C)** **D (E, G)**
marně se, hochu, kasáš, už nejsi lev a velkej šéf.

- G (A, C)** **Emi (F#mi, Ami)**
R: Máš svůj svět a ten se ti hroutí,
G (A, C) **E (F#, A)**
to dávno znám, já prožil to sám,
Ami (Hmi, Dmi) **D (E, G)** **Ami (Hmi, Dmi)** **D (E, G)**
kráčíš dál a cesta se kroutí,
Ami (Hmi, Dmi) **Hmi (C#mi, Emi)** **D (E, G)** **G (A, C)**
až potkáš nás na ní, tak přidej se k nám.

2. Jsi z vojny doma čtrnáct dnů, a na radnici velká sláva,
to se ti holka vdává, cos' jí dva roky psal,
ulicí tiše krouží ten blbej motiv z Lohengrina,
není ta - bude jiná, dopisy spal a jde se dál.

R:

3. Za sebou máš třicet let a zejtra ráno třetí stání
a nemáš ani zdání, jak to potáhneš dál,
ten, komus' kdysi hrával, se znenadání někam ztratil,
už nemáš, čím bys platil, no tak se sbal a šlapej dál.

R: (2x)

- A** **Hmi**
1. Slepuje očko do očka, řetězy z papíru,
C#mi **E7**
není to jen tak z plezíru a v domě voní vánočka,
A **Hmi**
co kdyby právě zrovna teď, pohyby prstů stále stejný,
C#mi **E7**
už ví, že je to beznadějný, už to ví, že se nedočká.

- D** **E7** **A** **F#mi**
R: Řetězy papírový změní se na okovy,
D **C#mi** **E7**
nikdo jí neodpoví, nikdo se nezeptá,
D **E7** **A** **F#mi**
za šperky safírový nekoupí to, co není,
D **C#mi** **Dmi** **A** **Dmi** **A**
je jako ve vězení, vánoční noc, vánoční noc.

2. Pomalu chystá večeři, prostírá po paměti,
venku jsou slyšet hlasy dětí a někdo zvoní u dveří,
běží jak voda v potoce, je to jen pošťák s telegramem,
zarámovaný dveřním rámem přeje veselé Vánoce.

R:

3. Nemusí ani slova číst, je jí to dávno všechno jasné,
tak zavře dveře, světlo zhasne, ke stolu nese bílý list,
nůžkama proužek po proužku odstřihuje z něj mechanicky
a na řetězech jako vždycky přibývá kroužek po kroužku.

- Dmi** **A**
R: + vánoční noc ...

1. **Ami** **Ami/G** **Ami/F#** **Ami/F**
Poslední z nocí probdělejch, nemůžeš spát,
G
vždyť horkej vánek zas na tě dejch',
C **E** **Ami** **Ami/G** **Ami/F#** **Ami/F**
nezůstávej stát v tý poušti vyprahlý,
Ami **Ami/G** **Ami/F#** **Ami/F**
ještě pár mil těch oblázků, co z nich suchej vítr složil
G
divnou otázku:
C **E** **Ami** **Ami/G** **Ami/F#** **Ami/F**
k čemu jsi vlastně prožil léta svý?

R: **F** **G** **C**
Tak se ptej, jestli tudy už jsi prošel,
Bb **F** **C**
když i dech ti dávno došel, opustil tě i tvůj stín,
F **G** **C**
dlouhý dny před očima vidíš stále
Bb **F** **Ami**
drobnej nápis na tý skále: pasó por aquí, pasó por aquí.

2. Ptej se sám, proč se trmácíš, bolavý nohy vláčíš,
kam se potácíš,
od čerta k ďáblu stáčíš kroky svý,
bůhvíproč píšeš po skalách ke svýmu jménu slova
"já jsem tudy táh'",
i když víš, že je znova smyje déšť.

R:

- C** **F** **C**
1. Jako pinpongovej míček si občas trochu připadám,
Emi F C
od rána do večera lítám, a nevím odkud, ani kam,
Ami Emi F Bb9
okolo jenom samí hráči, už dávno jejich finty znám,
C F C G C
já vážně jednou řeknu: stačí, teď někam poletím si sám.
2. Tak denně stokrát ránu chytím, a každá jinou faleš má,
nikdo se neptá, jak se cítím, jestli mě ping-pong zajímá,
ty rány stále více bolí, zejtra už budu muset říct:
kašlu vám na zelený stoly, než dělat míček, raději nic.

Píseň, co mě učil listopad

Wabi Daněk

G **C** **G** **C**
1. Málo jím a málo spím a málokdy tě vídám,
G **Hmi** **Ami D7**
málokdy si nechám něco zdát,
C **G G/F#** **Emi** **C**
doma nemám stání už od jarního tání,
F **G**
cítím, že se blíží listopad.

F **C** **G**
R: Listopadový písně od léta už slýchám,
Ami C **G**
vítr ledový přinesl je k nám,
F **C** **G**
tak mě nečekej, dneska nikam nepospíchám,
Ami C **G**
listopadový písni naslouchám.

2. Chvíli stát a poslouchat, jak vítr větve čistí,
k zemi padá zlatý vodopád,
pod nohama cinká to poztrácené listí,
vím, že právě zpívá listopad.

R:

3. Dál a dál tou záplavou, co pod nohou se blýská,
co mě nutí do zpěvu se dát,
tak si chvíli zpívám a potom radši pískám
píseň, co mě učil listopad.

R:

1. Má Máňa hned se rozpláče, když začnu zpívat folkáče,
pak obuje si přezkáče a začne do mě kopat,
z folku jsem vyléčen - ty křusky maj' dva centy
a tyhle argumenty maj' na mě těžkej dopad.
2. Zpíval jsem Streichla Pepu, a ještě dnes se klepu
po tom, jak rukou zvíci cepu mně otloukala řepu,
zazpíval jsem jí Redla, a vona jak stěna zbledla,
potom stejnou ruku zvedla - no jéžíš, ta sedla.
3. Po písničkách Jaromíra Nohavici počítám štychy na palici,
to jak popadla sukovici a hnala mě až na ulici,
ale začínám už tušit, proč musí pořád do mě bušit,
bude to tím, že ta má laňka má ráda jen Daňka.

- G** **Ami7** **Hmi7** **Ami7**
1. Tak se mi včera zdálo, nějak o půl třetí,
G **Ami7** **Hmi7** **C**
že jsem zas malej kluk, že my všichni jsme děti,
Hmi **C** **G**
každý má lopatku, kyblíček nebo misku
Cmaj7 **G** **Cmaj7** **G**
a svět je veliká, a svět je veliká,
Cmaj7 **G** **Ami** **Emi** **F** **G** **Ami7** **Hmi7** **Ami7**
a svět je veliká a oblá hora písku.
2. Hezky si spolu hrajem - bezejmenní, nazí,
ten staví hrady z písku, ten mu je zas kazí,
ten dělá záhonky a kytky do nich sází,
no a toho to nebaví, toho to nebaví,
toho nic nebaví, tak aspoň pískem hází.
3. Ten staví pyramidy, ten se hrabe v jámě,
ten čurá na toho a tenhle čurá na mě,
ten sedí na zadku, tak jako houska v krámě,
pozorně naslouchá, pozorně naslouchá,
pozorně naslouchá a všechno bonzne mámě.
4. Ten brázdí oceány na pískové lodi,
ten se mu v koutě řehtá, já vím, jak to chodí,
vždyť nevíš, odkdy dokdy a kolik ti to hodí,
tak proč se vlastně štveš, tak proč se vlastně štveš,
tak proč se vlastně štvát, vždyť námaha nám škodí.
5. Tihle se spolu perou, trhají si trička,
nejhezčí na světě je moje bábovička,
jedni se přidaj' k tomu a ti druzí, ti zase k tomu,
chvilku se perou pak, chvilku se perou pak,
chvilku se perou, pak je tma a musí domů.
- Emi7** **G** **Emi7** **G**
- *: Počkejte, hadráři, však uvidíte příště,
Cmaj7 **G** **Cmaj7** **G** **Cmaj7** **G**
příště už nebylo, vlastně vůbec nic nebylo,
Fmaj7 **Cmaj7**
déšť sebral pískoviště ...

- A Hmi A Hmi A Hmi A Hmi**
1. Plameny vítr rozfoukal a oheň stejně dohořívá,
A Hmi A Hmi A Hmi A
každej už zpíval, každej hrál, a písni pořád neubývá,
Hmi E F#mi Hmi
tak než nám zvlhnou ranní rosou, kytary zabalit a vstát,
E A G D
tak půjdeme spát, půjdeme spát,
Hmi E Hmi E
k noci patří spaní a na polštáři z dlaní
Hmi E A
necháme si o toulání zdát.
2. Plameny popel spolykal a ráno po špičkách se blíží,
kdoví, kam vydáme se dál a kde se naše cesty zkříží,
už jenom kousek noci zbývá, a každej zpíval, každej hrál,
tak půjdeme dál, půjdeme dál,
ráno patří dálce a zalomení palce
je signálem, co uvolní nám trať,
signálem, co uvolní nám trať.

G G/H Edim Ami⁷
R: Pojď dál, lásky prošlých let
C D G C G
ze zásady ze snů nevyháním,
G/H Edim Ami⁷
pojď dál, otáčí se svět,
C D G C G
každá noc se končí svítáním.

Emi Emi/D C
1. Zapomněl jsem všechna jména,
G/H Ami Emi Ami Emi
vím jen, jaká jsi: rostlá do krásy,
A D
voníš kapradím,
G G/H Edim Ami⁷
pojď dál, ještě kousek blíž,
C D G
ať tě jako kdysi pohladím.

2. Kolikrát jsem ruce kladl
na tvá ramena, lásko kamenná,
za deštivých snů,
pojď dál, nebo klidně běž,
stejně si tě najdu, horo snů ...

- G** **H7**
 1. Rád bych se zeptal těch, kteří vědí,
Emi **C**
 proč místo zlatem platíme mědí,
G **D**
 proč nejsme bílí a proč jsme jen šedí,
C **D** **G Emi**
 ti, co chytrou kaši jedí,
C **D** **G C G**
 určitě mi odpovědí:
- C** **Hmi**
 R: Že z nouze si žijem a milujem z nouze,
H7 **Emi** **C**
 zpíváme málo a kecáme dlouze
G **D**
 a tváře si myjem v blátivý strouze,
C **D** **G Emi**
 když se čistá nesežene
C **D** **G C G**
 ani v lese u pramene.
2. Tak dlouho se džbánem, až ucho upadne,
 jablko od stromu daleko nepadne,
 než holub na střeše, líp vrabec v hrsti -
 - tohle mi jde proti srsti,
 zatraceně proti srsti.
- R: Z nouze si žijem a milujem z nouze,
 zpíváme málo a kecáme dlouze
 a tváře si myjem v blátivý strouze,
 když se čistá nesežene,
 nesežene, a ne že ne.
3. Řekni mi, holka, čí je to vinou,
 že ty chceš jiného, on zase jinou,
 čím je to daný, že ti praví se minou,
 ti nepraví že se berou,
 potom se div nesežerou.
- R: Z nouze si žijem a milujem z nouze,
 zpíváme málo a kecáme dlouze
 a tváře si myjem v blátivý strouze,
 když se čistá nesežene,
 je to pravda, a ne že ne,
C **D** **G Emi**
 že cesty už jsou vychozené
C **D** **G Emi**
 a uzené je vyuzené
C **D** **G Emi**
 a pivo dobře vychlazené,

C **D** **G Emi**
žádná nouze vlastně není,
C **D** **G C G**
tak načpak tohle pozdvižení?

C **G**
Když sem šel z Klimkovic do Poruby,
C
nabil sem si hubu o potrubí,
F **C**
o potrubí, o plynové,
G **C**
kde ja teď seženu zuby nové?

1. Bude to asi tak rok, co já na bále byl
 a u stolu seděl a červené pil,
 kolem lidí jak much, samý tanec a smích
 a girlandy světel a venku tál sníh.
2. Každěj pil, zpíval, tančil, jak žádá si zvyk,
 vtom uprostřed parketu zvedl se křik,
 už kapela stojí a parket se prázdní,
 tam pod věncem z chvojí se perou dva blázni.
3. Jako divoká zvěř, jako vlci se rvou,
 každý za cizí lež, každý za pravdu svou,
 už vytéká krev jako červená tuš,
 ten v ruce má láhev a ten druhý zas nůž.
4. Potom ten s nožem bodnul a ve chvílce příští
 dlaň opíše kruh a láhev se tříští,
 ten s nožem si leh', možná chce se mu spát,
 druhý držel si bok, potom vzdychl a spad'.
5. Dvě pravdy, dvě lži tu při sobě leží,
 jim čas přestal běžet, ale nám pořád běží,
 příběh pomalu končí a zbejvá jen říct:
 pravda jsou jenom slova, ale život je víc,
 pravda jsou krásná slova, ale život je víc ...

- A** **Emi** **Emi⁷** **A**
 1. Nás bylo sedm romantiků netušících, že se všechno mění,
Emi **Emi⁷** **A**
 a stačilo pár okamžiků, patnáct let, to vlastně tolik
 není,
F#mi **C#mi** **Hmi**
D E⁷
 však sotva pátek odhoukaj', to pomyšlení každého z nás
 svádí:
A **Emi** **Emi⁷** **A**
 svý tělo sádlem obalený napasovat do maskáčů z mládí.
2. Léta kráse nepřidaj' a nevyléčí naše ztuhlý klouby,
 jen v uších pořád zvoní blues, co na mýtinách jazzman
 vítr troubí,
 zas jdeme známým údolím, tak jako v čase naší zašlý slávy,
 a slova městem neřaděná snášejí se do vyrezlý trávy.
3. Pak čaj s příchutí jehličí a cigaretu zapalovat třískou,
 a kytaru vzít do klína a zpívat si tu píseň, kdysi blízkou,
 text není žádnéj Kainar, dávno víme, že je vlastně hloupá,
 tak proč nám slzí oči, není přece vítr a kouř vzhůru
 stoupá.
4. A je tu konec víkendu a všechno jako v obráceným filmu,
 každej si schová do kapsy ten žhavej uhlík, kterej ještě
 zbyl mu,
 [: ten uhlík, to je jistota, že všední dny člověka neumoří,
 čas od času se podívá a řekne: je to dobrý, ještě hoří.
 :]

Rosa na kolejích

Wabi Daněk

1. Tak, jako jazyk stále naráží na vylomený zub,
tak se vracím k svému nádraží, abych šel zas dál,
přede mnou stíny se dlouží a nad krajinou krouží
podivnej pták, pták nebo mrak.

R: Tak do toho šlápní, ať vidíš kousek světa,
vzít do dlaně dálku zase jednou zkus,
telegrafní dráty hrajou ti už léta
to nekonečně dlouhý monotónní blues,
je ráno, je ráno, nohama stíráš rosu na kolejích.

2. Pajda dobře hlídá pocestný, co se nocí toulaj',
co si radši počkaj', až se stmí, a pak šlapou dál,
po kolejích táhnou bosí a na špagátě nosí
celej svůj dům, deku a rum.

R: + nohama stíráš rosu na kolejích ...

- G**
1. Dýmem výfukovým zamlženej svět,
 D7 **G**
uprostřed šňůry vozů pomaloučku vpřed,
výlet rodinný se koná právě dnes,
 D7 **G**
mý děti chtějí vidět, jak vypadá les.
Emi **C** **G G/F# Emi**
Už jsem byl s nima skoro všude
C **Hmi** **Ami** **G**
a děti louděj': táto, kdy už ten les bude?
 D7 G C G C D7 G
Copak já vím?
2. Dívka v informacích, když jsem se jí ptal,
řekla: někde jistě bude, musíte jet dál,
prý snad na Moravě nebo u Semil
podle tajné zprávy ještě kousek lesa zbyl.
Proč místo lesa moje děti
nechtějí navštívit třeba skládku smetí?
Těch máme dost.
3. Ráno, až se skončí tenhle divnej sen,
obujem si boty-šlapky, vyrazíme ven,
půjdem za nosem a vím, že ještě dnes,
najdeme skládku smetí, ale taky les.
Pohoří z rezavého plechu
krásně se vyjímá v kapradí a mechu,
 D7 **G**
popel a dým, kdo mi poví, co s tím?

Teče voda, teče

Wabi Daněk

- G D/F# Emi C Emi/A D/F#**
1. Teče voda, teče od potoka k řece,
G E Ami D/F# Emi/A D/F# G
[: namluvil si mladý hulán modrooké děvče. :]
2. Ach, matko, matko má, nevím si s tím rady,
[: naučil se za mnou chodit jeden hulán mladý. :]
3. Ach, dcero, dcero má, zanechej hulána,
[: huláni do pole odjedou, ty zůstaneš sama. :]

1. Tak pojdte, kluci a holky, blíž, ať je nás tu víc,
 pojdte sem, kdo bude dál, ten neuslyší nic,
 tu podivnou historku vo Tonce a vo jednom pánovi,
 kdo nebude poslouchat do konce, ten se nic nedoví.

R: Proboha, Tonka, jo, to je kus zlatem kovanej,
 vostrej jazyk a vostrej nůž má v botě schovanej,
 jednu nohu má dubovou a druhou dřevěnou
 a když se šuntá po štatlu, vrže jí v kolenou.

2. Sype si to takhle Tonka ulicí a vrazí do chlápka,
 co má tak trochu pod čepicí a plave jak kocábka,
 říká jí: "Pardon, madame, asi jsem do vás trop,
 a jestli se náhodou neznáme, tak já jsem nákej Bob."

R:

3. Chodili spolu až do rána lipovou alejí
 a potom si Bob začal stěžovat: "Mě nohy bolejí,"
 "a já je mám zase jak dřevěný," jo, Tonka vodpoví
 a rukou zaťuká lehounce na dřevo dubový.

R:

4. Bob, ten byl z fleku střízlivej a kouká na nohu,
 a že to byl chlápek jízlivej, řek': "Já vám pomohu,"
 a Tonka, ta se ani nehejbá a kouká jako šus,
 a jak se Bob k tý noze vohejbá, vytáhne ten svůj brus.

R:

5. Když viděl Bob ten hroznej knajf, dal ruce nad hlavu
 a stojí a je z toho celej štajf, Tonka má zábavu,
 a potom se najednou začne smát a tiše řekne jí:
 "Račte se, madame, podívat, kdepak to stojejí!"

R:

6. A potom se tiše votočí a klidně vodchází
 a ruce má v kapsách a píská si a nic mu neschází,
 a Tonka, ta se za ním vožene a leží na zemi
 a vidí dvě nohy dřevěný v kanále vražený.

R:

7. Tahala nohy ze všech sil z té díry v kanále
a přitom se celá zpotila a měla namále,
a najednou se vám položí a už nedýchá,
jenom ta poslední nadávka zazněla do ticha.

R: Proboha, Tonka, jo, to byl kus, a už je pod hroudou,
a jí zpívám to svý blues a roky, ty zatím jdou,
měla vám funus tutovej a rakev na míru,
a Bob má z té nohy dřevěný nohu u klavíru.

1. **G C**
Paní Nováková v prvním patře
G C G C
každý ráno krmí starou kočku,
G C
pak ji nosí parkem v náručí
G D
a potichu jí brouká do spaní,
G C
obě jsou si děsně podobný,
G C G
jenže ta kočka má nos jako vločku,
Emi D Emi D
vobě žijou jenom tak, voběma už ujel vlak,
Emi D
vobě mají už život za sebou
G C G C
a na světě už vůbec nic je nezajímá, krom tý druhý.
2. O dvě patra vejš v tom bytě,
co má na dveřích vizitku Karel Klíma,
žije pan učitel v penzi
se svou sbírkou brouků, much a motýlů,
celý noci sedí nad krabicí,
kromě hmyzu nic ho nezajímá,
celý dny pak prodřímá s přivřenejma očima,
těší se, až přijde večer,
zase zasedne si nad krabicí much a brouků zaprášenou.
3. Patro níž pod panem učitelem
žije v malým bytě paní Malá,
stěny, co maj' k sobě sakra blízko,
sedm let už tvoří její svět,
sedm let už uplynulo
od tý doby, co se naposledy smála,
zpaměti zná celej strop, chodník plnej cizích stop,
spousta lidí tudy prochází
a nikdo z nich se u té paní nezastaví ani chvíli.
4. Jedno ale mají společný
všichni ti lidé v tomhle smutném domě:
celý tejdny skoro nejedí,
jen aby mohli děti přivítat,
a když děti nemaj' před vejplatou
ani floka, potom přijdou skromně,
na zdraví se pozeptat, předvést tuzexovej šat,
pumpnout tátu nebo mámu
o tři stovky nebo ještě o víc a jet domů novým fárem.

- G** **G/F#** **Emi**
1. Jaro už to rozjelo a na řece je veselo,
Ami **D** **G C D**
na vodě dělají se kola,
G **G/F#** **Emi**
v tůni proti dubině šupina na šupině,
Ami **D** **G**
začíná velká rybí škola,
H7 **Emi7 A7** **D**
už vidím pana učitele: kapřísko jako malé tele,
G **G/F#** **Emi**
pomalu k lesu pluje, dneska se nesupluje,
Ami **D** **G C D G C D G**
dneska to odučíme celé.
2. Povídá: vyzkoušíme třetí C - karasy a plotice,
a pak se vrhnem na sekavce,
že nejsem lhostejný, mrknu se i na cejny,
jestli se doučili dravce,
taková vydra nebo štika udělá z ryby nebožtíka,
být kapr, to je věda, kdo si teď bacha nedá,
ten ať si potom nenaříká.
3. Tahle škola ve vodě zdá se býti v pohodě,
ryby v ní sedí, i když plují,
jenom jelci, jeseni vzdělání si necení,
ocasem líně pošťuchují,
učitel začíná se mračit: tak už by snad mohlo stačit,
už žádné dohady a seřadte se do řady,
poplujem pod rybáře svačit.
4. Ještě pár zataček, a tam už sedí Dvořáček,
přinesl čtyři kila hrachu,
mládeži, bacha tu, až půjde zpátky na chatu,
dáme si hrachu beze strachu,
a kdo má chutě na bramboru, popluje se mnou pod Gregoru,
jako šle napnutý čumí jenom na pruty,
mějte se před ním na pozoru.
5. Kdo z vás mi nevěří, ať posadí se pod keři,
rozhodí chleba po hladině,
v létě či na jaře ryby hledaj' rybáře
a dělají to kvůli psině, svině,
že ryba nemá je a plachá, kdo tohle tvrdí, pustě tlachá,
až jednu chytíte, zeptejte se, zjistíte,
že ve škole nedávala bacha,
Ami **D** **G C D G C D G D G**
že prostě ve škole nedávala bacha.

1. Tehdy foukal chladný vítr, ostře chladivý a čistý,
česal zvadlé hlavy stromů, trhal kaštany a listy,
já jsem seděl před tím domem, hlavu stejnou, jak ty stromy,
potom došlo taky na mě, a já rázem poznal, co mi ten den dal.

R: To vítr, můj vítr, co hvízdal a nad mou hlavou vál.

2. Stál jsem u zábradlí mostu, pod ním v hloubce voda pádí,
kolem zhromáždění rádci, jeden radí, druhý svádí,
první - jistější je zůstat, druhý - krásnější je skočit,
potom zafoukal můj vítr, kamsi odvanul je, z očí mi je svál.

R:

3. Stála u zábradlí mostu, ještě váhá, ještě stojí,
i když potkám ten svůj vítr, možná časem neobstojím,
ale rozhodnu se brzy, abych cítil volnost letu,
snad pomůže mi vítr, možná, že se ve všem pletu, co já vím.

R: A vítr, můj vítr snad přijde a já s ním poletím ...